

Libor Martinek: „Jsem především literární historik a překládání nebo veršotepectví se věnuji jako koníčku.“

Docent české literatury na Ústavu bohemistiky a knihovnictví Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě Libor Martinek je známou osobností. A to především pro jeho pracovní literárněhistorické zaměření a také úzký vztah k Polsku. Z polštiny sám nebo ve spolupráci s jinými překladateli přeložil sbírky a výběry poezie, antologie prózy i odborné práce. Kromě přednášek na univerzitách v Německu, Slovensku, Litvě a Ruské federaci přednášel na několika polských univerzitách a vysokých školách v Polsku (Vratislav, Varšava, Poznaň, Štětín, Katovice, Opolí, Olštýn, Čenstochová – zde jako Visiting Professor aj.). V roce 2012 byl jmenován mimořádným profesorem Vratislavské univerzity, kde přednáší dějiny české literatury na Ústavu slovanské filologie. Za rozvoj česko-polských literárních a kulturních kontaktů obdržel řadu ocenění.

Na opavském Ústavu bohemistiky a knihovnictví Doc. PhDr. Libor Martinek, Ph.D. založil v roce 2011 Kabinet literárněvědné komparistiky, jehož je vedoucím. V hledáčku jeho literárněvědného a literárněhistorického zájmu je poválečná česká literatura, česká, německá a polská literatura ve Slezsku od středověku po současnost, literární teorie (se zvláštním zřetelem k polské literární teorii), komparistika a regionalistika.

Pětapadesátiletý rodák z Krnova je rovněž autorem dvojjazyčných česko-polských sbírek básní *Co patří Večernici* a *Jsi mým signifié*. Za své verše získal řadu ocenění v mezinárodních básnických soutěžích v tuzemsku a Polsku. Za své překlady a popularizaci polské literatury a kultury řadu národních i mezinárodních ocenění.

V poslední době jste se mimo jiné věnoval překladům díla autorů Danuty Kostewicz, Gagika Davtyana, Eligiusze Dymowského. Čím vás oslovilo jejich dílo, že jste se rozhodl přeložit ho do češtiny?

Jsou to především mí dobří přátelé. Nejdéle znám polskou spisovatelku **Danutu Kostewiczovou**, která dlouho žila a pracovala jako novinářka ve Vídni a posléze se s manželem, malířem Sachou Berésem, přestěhovala za dcerou do USA. Je členkou rakouské pobočky Mezinárodního PEN-Klubu. Seznámil jsem se s ní během jednoho z Mezinárodních básnických festivalů v polské Poznani, kam byla podobně jako já pozvána jeho tehdejší organizátorem, polským básníkem řeckého původu prof. Nikosem Chadzinikolaouem, jenž již bohužel není mezi námi. Nikos byl jedním z dětí, které se v rámci humanitární akce Červeného kříže dostaly do zemí střední Evropy. Nejprve vyšla v mém překladu sbírka Kostewiczové „Anatomie chvíle“ (2003), posléze jsem připravil obsáhlý výbor z její poezie „Geo gratias“ (2019) a také jsem přeložil její pozoruhodnou prózu s chopinovským titulem „Andante spianato“ (2019).

Arménskému básníka **Gagika Davtyana** jsem poznal během loňského básnického festivalu v čínském Sečuánu a Tibetu, který organizoval významný čínský básník Jidi Majia – tehdy v srpnu jsme o koronaviru ještě neslyšeli a tyto regiony jsou ostatně značně vzdálené od prvního místa nákazy. Gagik je uznávaným básníkem ve své vlasti, kde se těší čtenářské oblibě, kterou bych mohl bez přehánění přirovnat k našemu Janu Skácelovi, s jehož tvorbou se Gagik ostatně seznámil v ruských a arménských překladech. Několik překladů z jeho poezie jsem nedávno publikoval v Arménsko-evropském nezávislém časopise OROR. Šlo samozřejmě o překlady z ruštiny, arménsky neumím.

Kněze dr. **Eligiusze Dymowského** znám od doby svého členství v mezinárodním sdružení Academia Europaea Sarbieviana (AES) se sídlem v polském Sarbiewu, jehož je Otec Eligiusz rovněž členem. Tato organizace si klade za cíl popularizovat osobnost a dílo polského barokního latinsky píšícího básníka, jezuitského kněze Macieje Kazimierze Sarbiewského, jenž se narodil v roce 1595 v Sarbiewu a zemřel v roce 1640 ve Varšavě.

Sarbievius, jak se latinsky podepisoval, nebyl jen významným básníkem, kterého polský král Vladislav IV., jehož byl ostatně zpovědníkem, korunoval vavřínovým věncem, což bylo tehdy vyznamenání, které bychom mohli porovnat s dnešní Státní cenou za literaturu, ale také znamenitým literárním teoretikem, jehož znal a citoval i náš Bohuslav Balbín.

Rád bych v tomto kontextu připomněl, že letos Ústav bohemistiky a knihovnictví FPF SU pořádá mezinárodní konferenci „České a polské literární baroko“ a Sarbiewského jsme si spolu s polským partnerem, kterým je AES, zvolili za duchovního patrona konference.

Abych se vrátil k otci františkánovi Dymowskému, jenž je proboštem kláštera otců františkánů v Krakově a zároveň přednáší teologii na Jagellonské univerzitě, v mém překladu letos vyšel dvojjazyčný, česko-polský výbor z jeho básnické tvorby „Cicha dłoń – Tichá dlań“, přičemž jsme s ostravským grafikem Dušanem Žárským na obálku použili grafiku ostravské malířky Marie Koplové.

Eligiusz Dymowski, urodził się 4 lipca 1965 w Sannikach na Mazowszu. Franciszkanin, wykładowca teologii pastoralnej, poeta i krytyk literacki. Studiował w Instytucie Teologicznym Księży Misjonarzy w Krakowie oraz na Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie. W 2001 roku doktoryzował się w Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. W roku 1994 przebywał na stypendium Ambasady Francuskiej przy Stolicy Apostolskiej w Rzymie w Uniwersytecie Katolickim w Lyonie. Pracował jako duszpasterz w Pińczowie i w Somma Vesuviana koło Neapolu. W latach 1999–2005 rektor Wyższego Seminarium Duchownego OO. Franciszkanów w Krakowie – Bronowicach Wielkich. Obecnie jest probošcem franciszkańskiej parafii w Krakowie-Bronowicach Wielkich. Zajmuje się pracą dydaktyczną, naukową i literacką. Jest Członkiem Polskiego Stowarzyszenia Pastoralistów i Duszpasterzy, Katolickiego Stowarzyszenia Dziennikarzy, Oddziału Polskiego Stowarzyszenia Kultury Europejskiej (SEC), Krakowskiego Oddziału Stowarzyszenia Pisarzy Polskich, Stowarzyszenia Autorów Polskich oraz Stowarzyszenia Academia Europaea Sarbieviana. Autor wielu zbiorów poezji w języku polskim, z których wiele zostało przetłumaczonych na języki obce, oraz publikacji z zakresu teologii i literatury.

Nagrody literackie: Nagroda literacka „Świętokrzyskiego Gustawa” (w dziedzinie: krytyka literacka i poezja) – Kielce 2013; Odznaka honorowa Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego – „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (2017).

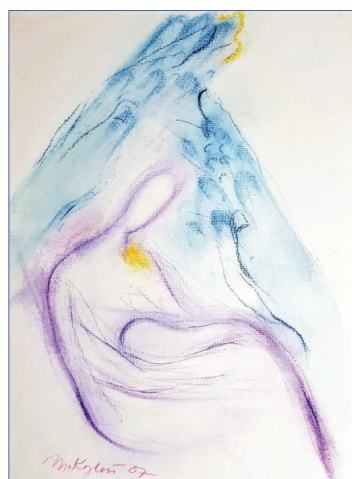
Eligiusz Dymowski se narodil 4. července 1965 v Sannikách na Mazovsku. Františkán, přednášející pastorační teologii, básník a literární kritik. Studoval na Teologickém institutu misionářských kněží v Krakově a na Lateránské univerzitě v Římě. V roce 2001 získal doktorát na Papežské teologické akademii v Krakově. V roce 1994 absolvoval stipendium poskytnuté Francouzským velvyslanectvím při Svatém stolci v Římě na Katolické univerzitě v Lyonu. Pracoval jako farář v Pińczowě a v Sommě Vesuvianě u Neapole. V letech 1999–2005 byl rektor hlavního semináře otců františkánů v Krakově – ve Velkých Bronowicích (Bronowice Wielkie). V současné době je představeným a farářem františkánské farnosti v Krakově – ve Velkých Bronowicích. Zabývá se didaktikou, vědeckou a literární tvorbou. Je členem Polské asociace pastoralistů a pastců, Katolické asociace novinářů, pobočky Polské asociace evropské kultury (SEC), Krakovské pobočky Polského sdružení spisovatelů, Asociace polských autorů a Asociace Academia Europaea Sarbieviana. Autor četných sbírek poezie v polštině, z nichž mnohé se dočkaly překladů do cizích jazyků, a také publikací o teologii a literatuře.

Lauréat literárních cen: Literární cena „Świętokrzyského Gustawa” (v oblasti literární kritiky a poezie) – Kielce 2013; Čestný odznak Ministerstva kultury a národního dědictví – „Zasloužilý o polskou kulturu” (2017).

Eligiusz Dymowski Cicha dłoń / Tichá dlań

Eligiusz Dymowski

Eligiusz Dymowski

Cicha dłoń
Tichá dlań

Kdy a za jakých okolností začala vaše překladatelská dráha?

Moje první překlady se datují kolem roku 1996, kdy jsem se během semestrálního pobytu na těšínské pobočce Slezské univerzity v Katovicích v polském Těšíně v roce 1996 již natolik zdokonalil v polštině, že jsem se rozhodl přeložit sbírku poezie Mgr. Lucyny Przeczek-Waszkové „Čtyři období lásky“. Ta vyšla v Českém Těšíně, kde paní Waszková žije a působí jako vedoucí vychovatelka na Základní škole s polským jazykem vyučovacím. Měl jsem rovněž možnost se seznámit s jejím bratrem Ing. Lechem Przeczkem, jenž je uznávaným bilingvním básníkem a aforistou, ale zejména s jejich otcem Wilhelmem Przeczkem, který patřil spolu s Henrykem Jasiczkem k nejznámějším i nejocenenějším spisovatelům z polské národnostní menšiny na českém Těšínsku.

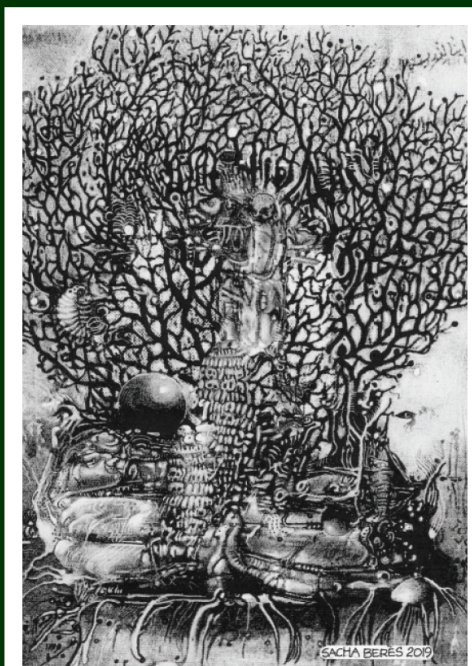
Není bez významu, že jsem Wilhelmu Przeczkovi, zesnulému v roce 2006, věnoval autorskou monografii, která vyšla před dvěma lety ve vratislavském nakladatelství ATUT a jejíž vydání podpořil rektor Vratislavské univerzity ve Vratislavi.

Danuta Kostewiczová se narodila v Poznani. Po studiích na Vysoké škole múzických umění a na Škole filmové teorie působila jako novinářka a spisovatelka. Vyдалa řadu prozaických a básnických knih, je autorkou několika filmových a rozhlasových scénářů v německém jazyce. Dlouhodobě se aktivně zúčastňovala činnosti vídeňské tvůrčí kulturní skupiny MORGENKREIS, spolupracovala s předními německojazyčnými médii. Je členkou rakouského PEN-Clubu. Žije v USA.

Její knihy byly přeloženy do mnoha jazyků, mj. do angličtiny, češtiny, francouzštiny, chorvatštiny, němčiny, španělštiny, ukrajinštiny a esperanta. V češtině již vyšla sbírka poezie Danuty Kostewiczové *Anatomie chvíle* (Opava 2003) v translaci Libora Martinka. Próza *Andante spianato* je překladem z autorčina polského rukopisu.

DANUTA KOSTEWICZ ANDANTE SPIANATO

DANUTA KOSTEWICZ ANDANTE SPIANATO

LITERATURE & SCIENCES

Proč zrovna polština?

To je jednoduchá záležitost. Narodil jsem se ve slezském Krnově, mí rodiče pocházejí ze „slezské Hané“ – tedy Osoblažska, vyrůstal ve slezském Bruntále a od roku 1993 působím na Slezské univerzitě v Opavě, přičemž v tomto krásném městě s neobyčejným geniem loci od roku 2001 žiji.

Odmala a pak hlavně od studentských let jsem poslouchal polský rozhlas a sledoval polskou televizi, které jsme přijímali tehdy ještě na anténu díky signálu z Katovic. V Polsku byla politická a kulturně-společenská situace v 80. letech daleko liberálnější než u nás v husákovském Československu, takže například poprvé jsem koncert britské hudební skupiny Jethro Tull, poměrně populární i u nás, viděl ze záznamu v polské televizi. Podobně koncert rockového hráče na klávesové nástroje Ricka Wakemana, z polského rozhlasu ke mně poprvé zaznělo proslulé hudební album „Brothers in Arms“ britské kapely Dire Straits v rámci „Večerů z kompaktních desek“, který uváděl legendární polský moderátor Wojciech Mann. Pro studenta češtiny a hudební výchovy na Pedagogické fakultě UP v Olomouci, který tehdy hrál na pět hudebních nástrojů, včetně na bicí soupravu ve studentské rockové kapele, to byly nezapomenutelné posluchačské zážitky. A nelze opomenout ani polské zpravodajství, z něhož byl již cítit svěží závan svobody, která pak v roce 1989 skutečně přišla.

Pasivně polsky jsem se tedy trochu naučil již během studentských let, jako druhý slovanský jazyk jsem si během studií Č-HV vybral samozřejmě polštinu, kdy jsem si osvojil základy polské gramatiky, ale pak jsem se dále vzdělával v jazyce zejména praxí – mluvením, psaním, překlady...

Dáváte do překladů poezie něco ze sebe, vlastní emoce, vlastní vidění světa? A lze se tomu vůbec vyhnout?

Máte pravdu, vyhnout se tomu nelze. Mým překladatelským krédem je, přeložit autora tak, jak by dílo nejspíše napsal, kdyby byl Čechem. Není to jen moje zkušenost, podobně se o tom v jednom rozhovoru zmiňoval jeden z našich nejlepších překladatelů z polštiny Erich Sojka, jenž mi dokonce dal pár užitečných rad do začátku.

U prózy potřebujete přeložit, pokud jste již zkušený překladatel, zhruba deset stran a dostanete se do autorova individuálního stylu. Předchází tomu však seznámení s celým dílem nejprve četbou. Pak si musíte najít i nějaké informace o autorovi, například recenze, literární kritiky, rozhovory, zkrátka co nejlépe poznat tuto osobnost.

Ideální je i osobní kontakt, když si můžete pohovořit s autorem a pár věcí si ujasnit. Pokud již autor nežije, jste odkázáni na sekundární prameny. Někdy je tento proces obtížnější, zejména čím víc se jde do minulosti. Naposledy jsem z prózy připravil obsáhlou „Antologii z polské fantastiky horroru: V duchu Edgara Allana Poea“ z přelomu 19. a 20. století, která vyšla v renomovaném a specializovaném pražském nakladatelství Volvox Globator. To byla náročná práce jednak proto, že jsem od každého z reprezentativních autorů, mezi nimiž byli i dva polští nositelé Nobelovy ceny, vybral po dvou povídkách nebo novelách. Je zřejmé, že každý z nich psal jinak a to i z hlediska příslušnosti k určitému literárnímu směru nebo proudu. Kromě toho jsem pro českého čtenáře připojil poznámkový aparát a musím říci, že zjišťování některých informací, které by měl jinak provádět redaktor svazku, je často až detektivní práce. Velmi mi s výběrem pomohl polský specialista na literární fantastiku Mgr. Krzysztof Bortnik, jenž dodal k překladu i některé pramenné materiály. Výsledkem je vůbec první polsky zaměřená antologie tohoto typu v českém literárním kontextu.

Jak si vybíráte autory, které překládáte?

Jednak jsou to mí přátelé, jak jsem již uvedl, avšak jsou to lidé ve svém literárním prostředí i v národním a mezinárodním kulturním kontextu významní, jelikož na překlady nějakých rádoby básníků a spisovatelů opravdu nemám čas. Ostatně je to patrné i z mých doslovů nebo úvodů k překladovým publikacím, protože je to další způsob, jak přiblížit autora čtenáři, ale již nikoli literárním, ale diskursivním jazykem.

A jednak překládám z hlediska svého zájmu – například o literární fantastiku, o film, takže jsem přeložil monografii věnovanou režisérovi Romanu Polańskému od filmového kritika Andrzeje Bątkiewicze „Pronásledovaný Roman Polański“ (Volvox Globator, 2008) nebo o některé jevy v polské literární teorii – zde bych připomněl svůj překlad v mezinárodním literárněvědném kontextu fenomenální poststrukturalistické práce prof. Wojciecha Kalagy „Mlhoviny diskursu“, již předcházelo polské a německé vydání, a která vyšla v Teoretické knihovně nakladatelství Host v Brně v roce 2006 na podnět garanta grantového projektu určeného na tento překlad prof. Jiřího Trávníčka. Musím říci, že sledování polské literární teorie zhruba od roku 1996 mi opravdu významně obohatilo mé literárněvědné obzory. Kromě toho jsou Poláci, co se týče překladů zahraniční literární teorie do polštiny, velmi pružní, takže jsem mnohé práce například francouzských literárních teoretiků, jelikož francouzsky bohužel neumím, četl nejdříve v polském překladu, než vyšly česky, pokud vůbec dosud vyšly, a tato dynamika v oblasti překladu platí i o dalších světových nebo i menších jazycích.

Setkáváte se s nimi osobně?

Se žijícími autory se vždy setkávám osobně při různých příležitostech. A teď se, prosím, nesmějte, že racionálně uvažující mozek věří na duchy, ale při překladu „polského Edgara Alana Poea“, jak je nazýván jeden z nejlepších polských mistrů fantastiky hrůzy Stefan Grabiński, jsem cítil energii zesnulého autora.

Avšak když Stefan zjistil, že ho překládám dobře a že z toho bude knížka, kterou jsem nazval podle jedné jeho známé novely – rovněž v Polsku zfilmované – „V domě Sáry a jiné povídky“ (Volvox Globator, 2012), dal mi pak už tento vtipálek pokoj. Nicméně během překladu se v mém životě odehrávaly jevy, které souvisely s tématem nějaké povídky, kterou jsem zrovna překládal – byl to třeba dvojník některé mě blízké osoby, oheň nebo poplašný signál na něj bez příčiny, duch nějakého blízkého zemřelého, neobvykle probíhající transport prostředkem veřejné dopravy, katalepsie, pseudohalucinace a noční děsy během spánku. Samozřejmě, ty poslední fenomény mohou být vyvolány zdlouhavou a v podstatě jednotvárnou činností, ale ostatní jmenované, paralelně probíhající jevy k tématu nebo leitmotivu Grabińského textů se dají jen těžko vysvětlit.

Který z nich je dle vašeho názoru největší osobností svého oboru a proč?

Museli bychom toho probrat víc z toho, co jsem dosud přeložil a také podle jednotlivých literárních žánrů. Někdo je lepším básníkem než prozaikem nebo naopak, beletrii těžko srovnávat s odborným textem. Nicméně každý náročnější překlad vás rozvíjí jako literární i vědeckou osobnost – překlady poezie jako básníka, protože se seznámíte daleko hlouběji s textem, než je tomu při běžné četbě, byť by byla sebesoustředěnější, a máte možnost poznat autora v originále, a také tím „pilujete“ své básnické řemeslo. Při překladu beletrie si oživujete literárněhistorické znalosti a pronikáte žánrovými formami i stylovými podobami. U odborného textu jde kromě jiného o získání značného množství informací, které vstřebáte nejen z výchozího zdroje, ale musíte znát i odborný kontext. Například není možné přeložit specializovanou práci například zmíněného prof. Wojciecha Kalagy, aniž byste znali třeba filozofy Martina Heideggera, Jacquese Derridu nebo zakladatele moderní sémiotiky, amerického filosofa Charlese Sanderse Peirce a k tomu paralelně „Kurz obecné lingvistiky“ Ferdinanda de Saussurea jako jednoho z fundamentů strukturalistické lingvistiky, neobejdete se bez zběhlosti v díle našeho Jana Mukařovského, Rusů Romana Jakobsona nebo Jurie Lotmana, Poláka Romana Ingardena, Itala Umberta Eca, která jsou ostatně jakýmsi literárněvědným kánonem. Jedině tak se vyhnete chybám, které docela často páchají málo zkušený překladatelé, když si neověřují zdomácnění některých literárněvědných pojmů v češtině a překládají podle sebe, jak se jim to hodí takzvaně do krámu a z toho pak vznikají četná nedorozumění. Prostě musíte vědět, jak přeložil Ivan Chvatík s kolektivem z němčiny některé zásadní pojmy třeba v *Bytí a čas* Heideggera nebo v díle Kanta.

A vaše vlastní tvorba?

Jsem autorem dvou česko-polských sbírek poezie: „Co patří Večernici – Sekrety Gwiazdy Wieczornej“ (2001) v překladu do polštiny mých polských přátel, básníků z českého Těšínska, a „Jsi mým signifié – Jesteś moim signifié“ (2012) v kongeniálním polském překladu ratibořského básníka Jacka Molędy.

Moje básnická prvotina získala „Cenu za debut roku 2001“ na XXIV. básnickém podzimu v Poznani. Průběžně jsem za poezii nebo i za překlady získal některé další ceny a uznání. Velmi si vážím Diplomu Władysława Broniewského v kategorii „zahraniční tvůrce – vědec“ Ministra kultury a národního dědictví Polské republiky, který mi byl udělen 15. 12. 2010 ve Varšavě, Ceny Svazu polských spisovatelů v zahraničí (Londýn) za rok 2018, Evropské medaile poezie a umění HOMER (28. 3. 2019, Brusel) za překlady a popularizaci polské literatury v zahraničí.

Po návštěvě mezinárodního básnického festivalu v loňském roce v Nairobi a Kisii v Keni, kde jsem byl před tím i jako turista a absolvoval safari, chystám sbírku poezie pracovně nazvanou „Africké impresy“. Musím říci, že mi tato země učarovala. Doufám, že budu smět použít jako ilustrační doprovod grafiky předčasně zesnulého v září roku 2001 krnovského malíře Vladivoje Jindřicha, mého dlouholetého přítele, jenž kromě jiného ilustroval i moji básnickou

prvotinu, protože jeden cyklus jeho grafik vznikl během studijního pobytu v Jihoafrické republice a velmi dobře by se k mé poezii svým obrazným vyjádřením hodily.

Jaké máte profesní plány do budoucna?

Jsem především literární historik a překládání nebo „veršotepectví“ se věnuji jako koníčku. V současné době pracuji na obsáhlé monografii politicky pronásledovaného těšínského spisovatele a novináře z Třince Pawła Kubisze (1907–1968), který byl skutečným bardem svého slezského lidu. Podobně jako kdysi Petr Bezruč pro Čechy, pak třeba písničkář a básník Karel Kryl zejména pro generaci roku 1968 a v současnosti bard s kytarou Jarek Nohavica. Každopádně přeji všem lidem dobré zdraví a hodně optimismu v této nelehké době.

PTALA SE: Zuzana Urbánková/Centrum mediální komunikace
FOTO: archiv Libora Martinka

Překladatel- Libor Martinek

Doc. PhDr. Libor

Martinek, Ph.D. (*

15.1.1965, Krnov) je český vysokoškolský pedagog, bohemista a překladatel. Vyrůstal v Bruntále. V roce 1989 vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obor čeština –

hudební výchova. Poté učil na Střední pedagogické škole v Krnově. Od roku 1993 byl odborným asistentem, od roku 2010 je docentem české literatury na Ústavu bohemistiky a knihovnictví Slezské univerzity v Opavě, kde v roce 2011 založil Kabinet literárněvědné komparistiky. V roce 2012 byl jmenován mimořádným profesorem Vratislavské univerzity (Uniwersytet Wrocławski, Polsko), kde přednáší dějiny české literatury na Ústavu slovanské filologie. Doktorát z dějin české literatury obhájil na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně v roce 2000, doktorát z dějin polské literatury v roce 2005 tamtéž. Habilitoval v roce 2010 rovněž na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. Je členem Obce spisovatelů ČR, Obce překladatelů ČR, Českého centra Mezinárodního PEN klubu, Těšínsko-zabrzežského kola Hornoslezského literárního sdružení s centrem v Katowicích. Od r. 2001 žije v Opavě.

Tématy Martinkova literárněvědného a literárněhistorického zájmu jsou poválečná česká literatura, česká, německá a polská literatura ve Slezsku od středověku po současnost, literární teorie (se zvláštním zřetelům k polské literární teorii), komparatistika, regionalistika. Kromě historie české literatury se zabývá i česko-polskými literárními vztahy v minulosti a současnosti. Obdržel několik ocenění za rozvoj česko-polských literárních a kulturních kontaktů.

Slunce a my

Jenom dává,
nechce nic na oplátku.
Bereme, nenasytně
a nejen naše,
potřebujeme stále více.
Nechceme ani trochu odevzdat.

Slunce je větší než matka,
především kvůli živému, všeobjímajícímu svitu...
Nepotřebuje naše laskavé hymny, ódy
a uplakané písně –
to je jeho podstata,
přírody, které nerozumíme.
Kolik století už je lidstvo zasaženo:
jakou velkorysost vždy projevuje
a nechce nic na oplátku.

Vtělení ducha

Bylo to jako sen a já jsem v tom snu žil
blážený, vzdálený sen
a úplně jsem zapomněl, nevzpomínám si,
kdy a kdo mi ve skutečnosti přikázal,
abych se zde narodil...

Zapomněl jsem, ale přesně si pamatuji,
že pod tím nekonečným nebem
je moje vlast.
Ani na chvíli jsem neváhal
a okamžitě si vybral...

A vim s jistotou, že kdybych se znovu narodil,
určitě by to bylo tady,
pak by byl stejný můj otec,
pak bych měl stejnou matku.

Všem těm, kteří se narodili na stejné zemi,
přeji všechno první – aby existoval stejný sen,
aby ještě než se jejich děti narodí,
žily na stejném místě jako já –
před všemi narozeními stejný sen,
čistý jako východ slunce,
stejný sen, který vidíme jen se zavřenými očima.

A odkazují svět všem – všem,
nechte světlo otevřít vaše ospalé oči,
protože světlo žije jen
v otevřených očích
Odkazují svět,
ten první, jako okamžik míru,
který je nekonečný a tak čistý,
že člověk chce před svým duchovním ztělesněním
pokleknout a... plakat...

Překlad: Libor Martinek

Človče!

Znáš sám sebe, človče!
A i když se někdy slunce potáhne mlhou
navždy poražené ve směšném sporu
mezi ním a tebou,
pak neplakej nad osudem,
nespěchej slepě za soumraku...
Jasný paprsek slunce není maska,
ani přelud, ani podvod.

A nikoli v něm, ale v tobě bude příčina smrti,
pokud bude Země navždy pokryta mlhou.

Příloha časopisu „ORER“ 5-8/2019

„Publikace byla financována hlavním městem Prahou
z „Programu podpory aktivit integrujících se cizinců
na území hl. m. Prahy pro rok 2019“